РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (първи състав)

9 септември 2011 година*

По дело T-36/09

dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, установено в Karlsruhe (Германия), за което се явяват адв. O. Bludovsky и адв. C. Mellein, avocats,

жалбоподател,

срещу

Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП), за която се явява първоначално г-н J. Novais Gonçalves, впоследствие г-н G. Schneider, в качеството на представители,

ответник,

като другата страна в производството пред апелативния състав на СХВП е била

* Език на производството: английски.

Distribuciones Mylar, SA, установено в Gelves (Испания),

с предмет жалба срещу решението на първи апелативен състав на СХВП от 30 октомври 2008 г. (преписка R 228/2008-1) относно производство по възражение между Distribuciones Mylar, SA и dm-drogerie markt GmbH & Co. KG,

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав),

състоящ се от: г-н J. Azizi, председател, г-жа E. Cremona и г-н S. Frimodt Nielsen (докладчик), съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

предвид жалбата, подадена в секретариата на Общия съд на 23 януари 2009 г.,

предвид писмения отговор, подаден в секретариата на Общия съд на 19 май 2009 г.,

предвид решението от 1 юли 2009 г. да не допуска представянето на писмена реплика,

предвид писмените въпроси, отправени от Общия съд до страните,

предвид становищата, представени от страните в секретариата на Общия съд на 15 април 2011 г.,

като взе предвид, че в едномесечния срок от съобщението за приключване на писмената фаза на производството страните не са направили искане за насрочване на съдебно заседание, и след като вследствие на това реши, въз основа на доклад на съдията докладчик и съгласно член 135а от Процедурния правилник на Общия съд, да се произнесе, без да провежда устна фаза на производството,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Единадесето и дванадесето съображение (понастоящем съображения 12 и 13 от Регламент № 207/2009) от Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 година относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 146), съответно изменен (заменен с Регламент (ЕО) № 207/2009 на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Общността (ОВ L 78, стр. 1), предвиждат следното:

„като има предвид, че са необходими административни мерки на [равнище] Общност, във връзка с всяка марка, за прилагане на [правния режим за марката], създаден с настоящия регламент; като има предвид, че поради това е

необходимо, като се запазва съществуващата структура на институциите на Общността и равновесието на властите, да се създаде Служба за хармонизация във вътрешния пазар (марки[, дизайни и модели]), независима в техническо отношение и притежаваща достатъчна правна, административна и финансова автономност; като има предвид, че за тази цел е необходимо и подходящо тя да бъде орган на Общността, който притежава правосубектност и упражнява изпълнителните правомощия, които са му предоставени от настоящия регламент, в рамките на законодателството на Общността и без да [се] засягат правомощията[,] упражнявани от институциите на Общността;

като има предвид, че е необходимо да се гарантира [на] страните, които са засегнати от решенията [на] [С]лужбата, [правна защита, адаптирана] към специалния характер на правото относно марките; като има предвид, че за тази цел [се предвижда], че решенията на проверителите и на различните отдели на [С]лужбата подлежат на обжалване; като има предвид, че когато отделът, чието решение е оспорено[,] не промени решението си, той го препраща на апелативния състав на [С]лужбата, който взема решение; като има предвид, че решенията на апелативните състави [от своя страна] подлежат на обжалване пред Съда на Европейските общности, който е компетентен както да отмени, така и да измени оспореното решение“.

2 Член 60а от Регламент № 40/94 (понастоящем член 62 от Регламент № 207/2009) в редакцията му вследствие на Регламент (ЕО) № 422/2004 на Съвета от 19 февруари 2004 година за изменение на Регламент № 40/94 (ОВ L 70, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 2, стр. 27) установява способа за обжалване, посочен в дванадесето съображение от Регламент № 40/94, съгласно което: „когато отделът, чието решение е оспорено[,] не промени решението си, той го препраща на апелативния състав на [С]лужбата, който взема решение“. Член 60а от Регламент № 40/94 гласи:

„1. Когато на страната, която е подала жалбата[,] се противопоставя друга страна и ако отделът, чието решение се оспорва, счете жалбата за допустима и [основателна], той [трябва да я уважи].

2. [Жалбата може да бъде уважена] единствено ако отделът, чието решение се оспорва, нотифицира другата страна за намерението си да [уважи жалбата] и ако тази страна приеме това в рамките на два месеца от датата, на която получи нотификацията.

3. Ако в рамките на два месеца от получаването на посочената в параграф 2 нотификация[…] другата страна не се съгласи с това [жалбата да бъде уважена] и направи изявление в този смисъл или не направи никакво изявление в рамките на установения срок, [жалбата] се изпраща за разглеждане на апелативния състав без забавяне и без [становище по същество].

4. Въпреки това, ако отделът, чието решение се оспорва, не счете [жалбата] за допустим[а] и [основателна] в рамките на един месец от получаването на изложението на основанията, то той, вместо да предприеме мерките, предвидени в параграфи 2 и 3, изпраща за разглеждане [жалбата] на апелативния състав без забавяне и без [становище по същество].“

3 Член 77а от Регламент № 40/94 (понастоящем член 80 от Регламент № 207/2009), който също е въведен с Регламент № 422/2004, предвижда:

„1. Когато [С]лужбата е извършила вписване в регистъра или е взела решение, което съдържа [явна] процедурна грешка по вина на службата, тя прави нужното вписването да бъде [заличено] или решението да бъде отменено. [В случаите, когато има само една страна в производството, чиито права се засягат от вписването или решението, заличаването на вписването или отмяната на решението се постановяват, макар за страната грешката да не е била явна].

2. Заличаването [на вписването] или отмяната [на решението], така както са посочени в параграф 1, се [постановяват служебно] или по искане на една от страните [в производството] от отдела, който е извършил вписването или е взел решението. Заличаването или отмяната се [постановяват] в рамките на шест месеца от датата, на която е извършено вписването в регистъра или на която е било взето решението, след консултация със страните [в производството] и с евентуал[ните] притежател[и] на права върху въпросната марка на Общността, които са [вписани] в регистъра.

3. Настоящият член не засяга правото на страните да подадат жалба съгласно членове 57 и 63 и не засяга възможността (съгласно [реда] и условията, определени в регламента за прилагане, посочен в член 157, параграф 1) да се коригират евентуални езикови грешки или грешки при [транскрипцията] и явни грешки в решенията на [С]лужбата или грешки по вина на [С]лужбата при регистрирането на марката или [при] публикуването на нейната регистрация."

4 Правило 53 от Регламент (ЕО) № 2868/95 на Комисията от 13 декември 1995 година за прилагане на Регламент № 40/94 (ОВ L 303, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 17, том 1, стр. 189), споменато в член 77а, параграф 3 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 80, параграф 3 от Регламент № 207/2009), предвижда:

„Когато [С]лужбата установи, [служебно] или [по искане на] страна [в] производството, езикова грешка, грешка при транскрипци[ята] или [явна] грешка в решението, тя трябва да се погрижи грешката да бъде [поправена] от отговорния отдел."

Обстоятелства в основата на спора

5 На 13 август 2004 г. жалбоподателят, dm-drogerie markt GmbH & Co. KG, подава заявка за регистрация на марка на Общността пред Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) съгласно Регламент № 40/94.

6 Иска се регистрация като марка на Общността на словния знак „verbal dm“.

7 Стоките, за които е поискана регистрацията, се включват по-специално в класове 9 и 16 по смисъла на Ницката спогодба относно международната класификация на стоките и услугите за регистрация на марки от 15 юни 1957 година, ревизирана и изменена, и отговарят, за всеки от класовете, на следното описание:

— клас 9: „Батерии, очила, експонирани филми, фотоапарати, аудио- и видеокасети, памет за цифрови камери и уреди за обработка на данни, измервателни уреди, термометри, предпазители за контакти, носители на записи, фотоапарати (апарати за кинематография), записващи устройства за компактдискове, апарати за записване, предаване или възпроизвеждане на звук или образ; принтери за компютри“,

— клас 16: „Хартия, картон; средства за писане, кърпички от хартия или картон, бебешки пелени от хартия или целулоза, лепила за канцеларски или домакински цели, ъгли за снимки, фотоалбуми, филми от пластмасови материали за опаковане, чували за боклук от найлон или хартия, опаковъчни чанти, торби, торби от хартия или полиетилен, метални фолия за опаковъчни цели, хартиени кърпи“.

8 Заявката за марка на Общността е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 19/2005 от 9 май 2005 г.

9 На 26 юли 2005 г. Distribuciones Mylar, SA прави възражение на основание член 42 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 41 от Регламент № 207/2009) срещу регистрацията на заявената марка за стоките, посочени в точка 7 по-горе.

10 Възражението се основава на по-ранната испанска фигуративна марка № 2561742, заявена на 13 октомври 2003 г. и регистрирана на 19 август 2004 г.; тя представлява следното:

11 Възражението се основава на всички стоки и услуги, за които е регистрирана по-ранната марка и които попадат в класове 9 и 39, и отговарят на следното описание:

— клас 9: „Касови апарати, изчислителни машини, оборудване за обработка на информация и компютри“,

— клас 39: „Транспорт; опаковане, съхраняване и разпространение на части за компютри, печатни и канцеларски материали“.

12 В подкрепа на възражението е изтъкнато основанието, посочено в член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 40/94 (понастоящем член 8, параграф 1, буква б) от Регламент № 207/2009).

13 Жалбоподателят не представя становище пред отдела по споровете.

14 С решение от 16 май 2007 г., нотифицирано на същата дата на жалбоподателя, отделът по споровете уважава възражението относно стоките от клас 9, посочени в точка 7 по-горе, с изключение на очилата и термометрите. За сметка на това възражението е отхвърлено за очилата и термометрите от клас 9, както и за всички стоки от клас 16.

15 Отделът по споровете посочва следното (стр. 4, първи и трети абзац) относно експонираните филми и аудио- и видеокасетите:

„[…] Тази степен на сходство е установена и за аудио- и видеокасетите, доколкото те включват дигиталните касети и могат да бъдат използвани в дигитални видеокамери. Освен това някои уреди позволяват превръщането на аналоговите касети в DVD.

[…]

Въпреки това посочените по-горе съответствия не са достатъчни, за да доведат до сходство между експонираните филми и аудио- и видеокасетите, от една страна, и която и да е от стоките на направилото възражение лице, от друга страна. Предвид посоченото стоките като експонираните филми, които се

използват с уредите, традиционно заместващи цифровите камери, или носителите като аудио- и видеокасети, които традиционно [sic].“

16 След това отделът по споровете постановява, че е налице вероятност от объркване между заявената марка и марката на направилото възражение лице за всички стоки, които могат да бъдат приети за сходни, включително тези, между които се приема, че е налице далечно сходство. Вследствие на това регистрацията на заявената марка е отказана за тези стоки, сред които са експонираните филми и аудио- и видеокасетите.

17 С писмо от 8 юни 2007 г. отделът по споровете уведомява страните, че възнамерява да отмени решението от 16 май 2007 г. на основание член 77а от Регламент № 40/94 поради явна процедурна грешка, изразяваща се в липсата на изчерпателно сравнение на списъците със стоките и услугите. Страните са поканени да представят становища по целесъобразността на тази отмяна в срок от два месеца.

18 Жалбоподателят представя становище с писмо от 23 юли 2007 г., получено в СХВП на 24 юли 2007 г. В това писмо той твърди, че направилото възражение лице не е доказало надлежно наличието на по-ранното си право и че обхванатите от разглежданите марки стоки не са сходни. Освен това той посочва следното:

„Жалбоподателят приветства намерението на отдела по споровете да отмени решението си от 16 май 2007 г., тъй като би могла евентуално да бъде избегната жалбата, която той възнамерява да подаде срещу това решение.“

19 На 26 ноември 2007 г. един от членовете на отдела по споровете изпраща писмо до страните, в което посочва следното:

„[СХВП] сметна, че решението ѝ от 16 май 2007 г. не съдържа явна процедурна грешка. Следователно член 77а не трябва да бъде приложен в настоящия случай. Това решение обаче съдържаше на стр. 4 явна грешка, която [СХВП] поправи в съответствие с правило 53 от [Регламент № 2868/95]. Тази поправка не изменя резултата от решението."

20 Към това писмо е приложена изменена редакция на решението от 16 май 2007 г. (наричана по-нататък „изменената редакция на решението от 16 май 2007 г."). Тази нова редакция на решението носи същата дата като първоначалната редакция и съдържа същата разпоредителна част. В нея третият абзац на стр. 4 от първоначалната редакция (вж. точка 15 по-горе) е заменен със следния абзац:

„Оборудването за обработка на данни на направилото възражение лице обхваща широка категория стоки, която включва по-специално уредите, които могат да разчитат данните от образите от експониран филм и могат да ги преобразуват в оптични или електрически цифрови данни (и обратното). Тези уреди могат да се продават в специализирани в областта на фотографията магазини на професионалисти и на любители. Предвид посоченото [СХВП] смята, че между експонираните филми и оборудването за обработка на данни е налице далечно сходство."

21 С писмо от 26 ноември 2007 г. направилото възражение лице иска на страните в производството по възражение да бъде предоставен срок за подаване на жалба срещу поправеното решение.

22 На 19 декември 2007 г. един от членовете на отдела по споровете изпраща на страните писмо със следния текст:

„[СХВП] смята, че [изменената редакция на решението от 16 май 2007 г.] представлява решение, което подлежи на обжалване, и следователно в съответствие с член 58 от Регламент № 40/94 всяка страна в производство, което е приключило с решение, може да обжалва това решение, доколкото с него не са уважени исканията ѝ. Съгласно член 59 от Регламент № 40/94 жалбата трябва да бъде подадена в писмена форма до [СХВП] в срок от два месеца, считано от деня на нотифициране на решението (а именно 26 ноември 2007 г.), и в срок от четири месеца, считано от посочената дата, трябва да бъде представено писмено изложение на основанията за обжалване. Жалбата се счита за подадена едва след плащане на таксата за обжалване в размер на 800 EUR."

23 На 24 януари 2008 г. на основание членове 57—62 от Регламент № 40/94 (понастоящем членове 58—64 от Регламент № 207/2009) жалбоподателят подава до СХВП жалба, с която иска, от една страна, да се отмени „изменената редакция на решението [на отдела по споровете] от 16 май 2007 г." и от друга, да се отхвърли изцяло възражението.

24 Жалбоподателят представя писмено изложение на основанията за обжалване на 17 март 2008 г. Той прави по-специално следните оплаквания. Първо, направените в първоначалното решение изменения не се състояли в поправяне на явни грешки. Всъщност тези изменения се изразявали в заместване на противоречиви и отчасти неразбираеми мотиви с нови доводи. Второ, обхванатите от конфликтните марки стоки не били сходни. Трето, направилото възражение лице не доказало, че притежава марката, на която се основава възражението.

25 Направилото възражение лице не представя становище по жалбата.

26 С решение от 30 октомври 2008 г. (наричано по-нататък „обжалваното решение“), нотифицирано на жалбоподателя на 14 ноември 2008 г., първи апелативен състав на СХВП отхвърля жалбата като недопустима.

27 На първо място, той приема, че решението на отдела по споровете, в нотифицираната на 16 май 2007 г. редакция, не е било обжалвано в срока, предвиден в член 59 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 60 от Регламент № 207/2009), и поради това е станало окончателно.

28 Писмото на отдела по споровете от 8 юни 2007 г., с което страните се приканват да представят становища по отмяната на посоченото решение, не водело до спиране на срока за обжалване.

29 Не можело да се приеме, че с отговора си на това писмо жалбоподателят подал жалба срещу решението. Във всеки случай отговорът, постъпил в СХВП на 24 юли 2007 г., бил представен след изтичане на двумесечния срок за обжалване, който започнал да тече от нотифицирането на решението.

30 Също така според апелативния състав обстоятелството, че първоначалната редакция на решението била трудно разбираема, не възпрепятствало жалбоподателя да подаде жалба, а напротив, следвало да го подтикне да го направи.

31 Ето защо жалбата на жалбоподателя от 24 януари 2008 г. срещу решението от 16 май 2007 г. в първоначалната му редакция била подадена след изтичане на срока и трябвало да бъде отхвърлена като недопустима.

32 На второ място, апелативният състав приема, че поправката на решението от 16 май 2007 г. представлява акт, който може да засегне интересите на жалбоподателя, като измени съществено правното му положение.

33 Разглежданата в случая поправка обаче не довела до накърняване на интересите на страните по смисъла на член 58 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 59 от Регламент № 207/2009). Изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. съдържала същата разпоредителна част като първоначалната редакция. Така, като се ограничавала само до обосноваване на разпоредителната част на първоначалното решение, разглежданата поправка не увредила жалбоподателя. Следователно изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. не представлявала подлежащ на обжалване акт.

34 Освен това, като решил да приложи процедурата по поправяне на фактически грешки, предвидена в правило 53 от Регламент № 2868/95, вместо процедурата по отмяна, предвидена в член 77а от Регламент № 40/94, или тази по преразглеждане, предвидена в член 60а от последния регламент, отделът по споровете не заместил първоначалното решение с ново решение.

35 Поради това жалбата е отхвърлена като недопустима и в частта относно изменената редакция на решението от 16 май 2007 г.

Искания на страните

36 Жалбоподателят моли Общия съд:

— да отмени обжалваното решение,

— да отхвърли изцяло възражението; при условията на евентуалност да върне преписката на СХВП,

— да осъди направилото възражение лице да заплати съдебните разноски.

37 СХВП моли Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

38 В настоящата жалба жалбоподателят поддържа, че апелативният състав неправилно е отхвърлил жалбата му като недопустима, и иска отмяната на обжалваното решение. Освен това той иска от Общия съд да отхвърли изцяло възражението или, при условията на евентуалност, да върне преписката на СХВП.

Относно искането за отмяна на обжалваното решение

Доводи на страните

39 Жалбоподателят поддържа, че апелативният състав неправилно е приел жалбата му за недопустима.

40 Първо, представеното от него становище на 23 юли 2007 г. в отговор на писмото от 8 юни 2007 г., с което отделът по споровете уведомява страните за намерението си да отмени решението от 16 май 2007 г., спирало срока за обжалване на това решение.

41 Според жалбоподателя всъщност било нелогично и несправедливо всяка увредена от решение страна да трябва да подава жалба срещу него, когато успоредно с това за решението е образувано производство по отмяна. В противен случай се стигало до успоредно провеждане на две отделни производства пред два отделни органа на СХВП, които можели да имат различен изход. Освен това евентуалната отмяна на решението можела да обезсмисли подаването на жалба.

42 Ето защо трябвало да се приеме, че срокът за обжалване на дадено решение спира да тече с образуването на производство по отмяна на това решение.

43 На второ място, ако образуването на производство по отмяна в конкретния случай не водело до спиране на срока за обжалване, принципът на защита на оправданите правни очаквания изисквал страните да са предупредени за това и да са уведомени, че е необходимо да подадат отделна жалба пред апелативния състав.

44 На трето място, апелативният състав нямал основание да твърди, че в конкретния случай нотификацията на изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. не представлявала подлежащ на обжалване акт, тъй като не е довела до различен резултат спрямо първоначалната редакция на решението. В настоящия случай трябвало да се отчете обстоятелството, че с изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. изложените в първоначалната редакция противоречиви и отчасти неразбираеми мотиви били заменени с нови мотиви. От една страна обаче, било невъзможно да се подаде жалба срещу решение, опорочено поради липса на мотиви. От друга страна, частите от решението, в които е въведено изменение, трябвало да могат да бъдат обжалвани. Впрочем СХВП споделяла позицията на жалбоподателя, както било видно от посочването на срока за обжалване в изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. и от текста на писмото от 19 декември 2007 г. (вж. точка 22 по-горе).

45 На четвърто място, принципът на защита на оправданите правни очаквания изисквал в конкретния случай апелативният състав да приеме жалбата за допустима. Всъщност СХВП два пъти посочила ясно и изрично (вж. точка 44 по-горе), че изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. е подлежащ на обжалване акт. Следователно СХВП била длъжна да се съобрази със собствените си изявления.

46 Макар да смята, че апелативният състав основателно е отхвърлил жалбата като недопустима, СХВП припомня нарушенията, допуснати от отдела по споровете в конкретния случай.

47 Първо, мотивите на решението от 16 май 2007 г. били неясни, тъй като по-специално съдържали противоречиви съображения и недовършено изречение.

48 Второ, отделът по споровете образувал производството по отмяна, предвидено в член 77а от Регламент № 40/94, при положение че не била допусната явна процедурна грешка.

49 Трето, отделът по споровете приложил правило 53 от Регламент № 2868/95, което позволява поправянето на фактически грешки, при положение че изменението, въведено в първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., не се състояло в поправянето на явни грешки, като езикови грешки, грешки при транскрипцията или други видове грешки, които очевидно трябва да се поправят, в смисъл че не е възможно да се има предвид нещо различно от текста след поправката. Както основателно отбелязал апелативният състав, в писмото от 26 ноември 2007 г. отделът по споровете не изпълнил задължението си за мотивиране по член 73 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 75 от Регламент № 207/2009), като не уточнил в какво се състоят фактическите грешки, които трябвало да се поправят.

50 Четвърто, както отбелязал и апелативният състав, писмото от 26 ноември 2007 г. било подписано само от един от членовете на този отдел в нарушение на правило 100 от Регламент № 2868/95.

51 Въпреки това апелативният състав основателно отхвърлил като недопустима жалбата, подадена от жалбоподателя срещу изменената редакция на решението от 16 май 2007 г., тъй като нотификацията на жалбоподателя на писмото

от 8 юни 2007 г., с което страните се приканват да представят становища по евентуалната отмяна на решението от 16 май 2007 г., не довела до спиране на срока за обжалване на това решение, тъй като в случая жалбоподателят не можел основателно да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания и тъй като изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. не засягала правното положение на жалбоподателя и поради това не представлявала подлежащ на обжалване акт.

52 На първо място, според СХВП от член 77а, параграф 3 от Регламент № 40/94 следвало, че образуването на предвиденото в този член производство по отмяна не води до спиране на срока за обжалване на това решение съгласно член 59 от същия регламент.

53 Освен това СХВП не била длъжна да уведомява страните, че образуването на производство по отмяна не спира срока за обжалване.

54 Жалбоподателят не подал жалба срещу решението от 16 май 2007 г. в двумесечния срок, считано от нотифицирането му. Следователно с подадената жалба жалбоподателят искал от апелативния състав да преразгледа решение, което е станало окончателно, а той не можел да направи това.

55 На второ място, в случая жалбоподателят не можел основателно да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания.

56 Първо, при нотифицирането на решението от 16 май 2007 г., извършено на същата дата, жалбоподателят бил уведомен, че разполага с двумесечен срок, за да подаде жалба срещу това решение.

57 Второ, образуването на производство по отмяна не водело задължително до отмяна. При обстоятелствата в конкретния случай жалбоподателят имал още по-голямо основание да се съмнява в отмяната на решението от 16 май 2007 г., тъй като пороците на това решение не представлявали явни процедурни грешки. Следователно той нямал основание до такава степен да бъде убеден в отмяната на разглежданото решение, че спокойно да се откаже да подаде жалба срещу частичното отхвърляне на заявката му за регистрация.

58 На трето място, нанесената в случая от отдела по споровете поправка не се отразявала на правното положение на жалбоподателя, тъй като не водела до промяна на последиците от отхвърлянето на подадената от него заявка за регистрация.

59 Поради това според СХВП апелативният състав бил длъжен да отхвърли жалбата на жалбоподателя като недопустима, както именно постъпил.

60 В заключение СХВП смята, че апелативният състав не е допуснал грешка при прилагане на правото и че настоящата жалба трябва да бъде отхвърлена. Въпреки това, предвид допуснатите от отдела по споровете процедурни грешки, тя не се противопоставя на това Общият съд да вземе предвид съображения за справедливост.

Съображения на Общия съд

— Относно възможността за подаване на жалба срещу изменената редакция на решението от 16 май 2007 г.

61 От член 57 във връзка с член 58 от Регламент № 40/94 следва, че решенията на отделите по споровете, с които се слага край на производство по възражение, могат да бъдат обжалвани пред апелативния състав на СХВП от страните, чиито искания не са уважени с тези решения.

62 С жалбата, която подава пред апелативния състав, жалбоподателят иска да се отмени „изменената редакция на решението [на отдела по споровете] от 16 май 2007 г.“, както и да се отхвърли изцяло възражението.

63 След като с обжалваното решение тази жалба е отхвърлена като недопустима, жалбоподателят иска от Общия съд да отмени последното решение.

64 За да достигне до направения в обжалваното решение извод, апелативният състав приема по същество, от една страна, че след като не е подал жалба в срока, започнал да тече от нотифицирането на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., жалбоподателят вече не може да оспори това решение и от друга страна, че след като направената от отдела по споровете поправка не

е изменила обхвата на правата на жалбоподателя за регистрация на заявената марка, изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. не представлява подлежащ на обжалване акт.

65 В настоящата жалба жалбоподателят оспорва тези две констатации.

66 Следва преди всичко да се разгледа въпросът дали изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. представлява акт, който може да бъде обжалван пред апелативния състав. Поради това в самото начало е необходимо да се определи обхватът на измененията, въведени от отдела по споровете в първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г.

67 Първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. съдържа на стр. 4 следния абзац:

„[…] Тази степен на сходство е установена и за аудио- и видеокасетите, доколкото те включват дигиталните касети и могат да бъдат използвани в дигитални видеокамери. Освен това някои уреди позволяват превръщането на аналоговите касети в DVD."

68 На същата страница обаче има и следния абзац, възпроизведен изцяло:

„Въпреки това посочените по-горе съответствия не са достатъчни, за да доведат до сходство между експонираните филми и аудио- и видеокасетите, от една страна, и която и да е от стоките на направилото възражение лице, от друга страна. Предвид посоченото стоките като експонираните филми, които се

използват с уредите, традиционно заместващи цифровите камери, или носителите като аудио- и видеокасети, които традиционно [sic]“.

69 Така в първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. се съдържа противоречива преценка по въпроса дали аудио- и видеокасетите са сходни със стоките, обхванати от марката на направилото възражение лице. Освен това отделът по споровете приема, че експонираните филми и стоките, за които е регистрирана марката на направилото възражение лице, не са сходни. Въпреки това възражението е уважено и вследствие на това подадената от жалбоподателя заявка за регистрация е отхвърлена както за аудио- и видеокасетите, така и за експонираните филми.

70 Направената от отдела по споровете поправка на решението от 16 май 2007 г. се състои в замяна на абзаца, възпроизведен в точка 68 по-горе, със следния абзац:

„Оборудването за обработка на данни на направилото възражение лице обхваща широка категория стоки, която включва по-специално уредите, които могат да разчитат данните от образите от експониран филм и могат да ги преобразуват в оптични или електрически цифрови данни (и обратното). Тези уреди могат да се продават в специализирани в областта на фотографията магазини на професионалисти и на любители. Предвид посоченото [СХВП] смята, че между експонираните филми и оборудването за обработка на данни е налице далечно сходство.“

71 Следователно с тази поправка се премахва първоначалното противоречие относно аудио- и видеокасетите и се опровергава първоначалната преценка, че не е налице сходство между експонираните филми и стоките, обхванати от марката на направилото възражение лице. За сметка на това разпоредителната част не е изменена.

72 Следва да се припомни, че след като първоначално е разгледал възможността да отмени решението от 16 май 2007 г., отделът по споровете е приел, че не са изпълнени условията, предвидени в член 77а от Регламент № 40/94. В писмото от 26 ноември 2007 г., приложено към нотификацията на изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. (вж. точка 21 по-горе), един от членовете на отдела по споровете посочва, че първоначалната редакция на това решение е опорочена поради явна грешка, която трябва да бъде поправена в съответствие с правило 53 от Регламент № 2868/95.

73 Съгласно тази разпоредба, когато СХВП установи, служебно или по искане на страна в производството, наличието на езикова грешка, грешка при транскрипцията или явна грешка в решението, тя трябва да се погрижи грешката да бъде поправена от отговорния отдел. От този текст следва, че въз основа на тази разпоредба могат да се поправят само правописни или граматически грешки, грешки при транскрипцията — като например грешки в имената на страните или графичното представяне на знаците — или грешки, които са толкова очевидни, че не е възможно да се има предвид нещо различно от текста след поправката.

74 Въведените в конкретния случай изменения обаче (вж. точки 67—71 по-горе) се състоят не само в допълване на недовършено изречение, чийто смисъл е неразбираем, но и в премахване на вътрешно противоречие в мотивите относно аудио- и видеокасетите, както и противоречие между мотивите и разпоредителната част по отношение на тези стоки и на експонираните филми.

75 Следователно се налага изводът, че поправката на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. засяга решението по същество и че следователно не става въпрос за поправяне на фактическа грешка. В това отношение следва да се отбележи, че противоречие в мотивите на решение относно евентуалното сходство между някои стоки, обхванати от заявената марка, и някои стоки, за които е регистрирана марката на направилото възражение лице, може да се разреши както в смисъл на наличие на сходство, така и в обратен смисъл. Също така противоречие между мотивите и разпоредителната част на дадено решение,

произтичащо от обстоятелството, че някои обхванати от заявената марка стоки са приети за сходни със стоките, обхванати от марката на направилото възражение лице, при положение че възражението все пак е уважено по отношение на тези стоки, може да бъде разрешено както с извода, че е налице известна степен на сходство между разглежданите стоки, така и с отхвърляне на възражението по отношение на тези стоки.

76 От посоченото следва, че заместването на първоначалния текст на решението 16 май 2007 г. с новия текст не е очевидно необходимо и че направеното в конкретния случай изменение не може да се приеме за поправка на някой от видовете грешки, предвидени в правило 53 от Регламент № 2868/95.

77 Това изменение не може да бъде направено и съгласно другите разпоредби, позволяващи на отдела по споровете да промени решенията си след тяхното приемане и нотифициране.

78 Всъщност, както се признава в писмото от 26 ноември 2007 г., приложено към нотификацията на изменената редакция на решението от 16 май 2007 г., не са изпълнени условията, предвидени в член 77а от Регламент № 40/94, тъй като в случая не е допусната явна процедурна грешка по вина на СХВП. Следователно отделът по споровете не може да отмени решението от 16 май 2007 г. и да приеме друго решение.

79 Също така в случая отделът по споровете не може да упражни и правомощието за преразглеждане на собствените си решения, предвидено в член 60а от Регламент № 40/94, тъй като за тази цел е необходимо да е била подадена жалба пред апелативния състав, а е безспорно, че жалбоподателят не е подал жалба срещу

първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. в срока, предвиден в член 59 от Регламент № 40/94.

80 Както се уточнява в единадесетото и дванадесетото съображение от Регламент № 40/94 обаче, с приемането на този регламент законодателят е имал намерение да установи правомощията на СХВП и на всеки от нейните органи. Така, приетите от отделите по споровете решения обичайно се оспорват с упражняването от страните, чиито интереси са засегнати с тези решения, на способите за защита, предвидени в дял VII от Регламент № 40/94 (понастоящем дял VII от Регламент № 207/2009). Освен това Регламент № 40/94 предвижда три хипотези, в които отделите по споровете могат сами да променят приетите от тях решения, а именно разгледаните в точки 72—79 по-горе хипотези. Те са изчерпателно определени. Всъщност от общата структура на установените в Регламент № 40/94 административнопроцесуални норми следва, че по принцип правомощията на отделите по споровете се изчерпват с приемането на решение съгласно член 43 от този регламент (понастоящем член 42 от Регламент № 207/2009) и че те нямат правомощие да оттеглят или изменят приетите от тях решения извън предвидените в правната уредба случаи.

81 Въпреки това, както беше припомнено, нанесената в решението от 16 май 2007 г. поправка очевидно не представлява поправка на явна грешка и не попада в никоя от останалите хипотези, предвидени в Регламент № 40/94.

82 Следователно въведеното в първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. изменение не попада в предвидените в Регламент № 40/94 хипотези, в които отделите по споровете могат да променят решенията. Поради това то е лишено от всякакво правно основание, както впрочем посочват жалбоподателят

в жалбата си пред апелативния състав, апелативният състав в обжалваното решение и СХВП в представения по настоящото дело писмен отговор.

83 В това отношение съгласно постоянната съдебна практика по принцип актовете на институциите, органите, службите и агенциите на Европейския съюз се ползват с презумпция за законосъобразност и поради това, докато не бъдат отменени или оттеглени, те произвеждат правни последици, дори да съдържат пороци. Въпреки това като изключение от този принцип актовете, съдържащи пороци, чиято тежест е толкова явна, че не може да бъде допусната от правния ред на Съюза, трябва, дори служебно, да се разглеждат като непораждащи никакви правни последици, тоест като несъществуващи от правна гледна точка. Това изключение има за цел да запази равновесието между две основни, но понякога противоположни изисквания, които трябва да бъдат изпълнени в правния ред, а именно стабилността на правоотношенията и спазването на законността. Тежестта на правните последици от констатацията, че даден акт е несъществуващ, налага по съображения за правна сигурност тя да се прави само в съвсем крайни хипотези (вж. в този смисъл Решение на Съда от 12 юли 1957 г. по дело Algera и др./Общо събрание, 7/56 и 3/57-7/57, Recueil, стр. 81 и 122, Решение на Съда от 12 май 1977 г. по дело Hebrant/Парламент, 31/76, Recueil, стр. 883, точка 23, Решение на Съда от 26 февруари 1987 г. по дело Consorzio Cooperative d'Abruzzo/Комисия, 15/85, Recueil, стр. 1005, точки 10 и 11 и Решение от 15 юни 1994 г. по дело Комисия/BASF и др., C-137/92 P, Recueil, стр. I-2555, точки 48—50).

84 Така Съдът е приел, че при липса на особени обстоятелства, които да обосноват такова закъснение, атестационен доклад, изготвен окончателно от администрацията повече от петнадесет месеца след изтичане на годината, за която е изготвен, е несъществуващ от правна гледна точка (Решение по дело Hebrant/Парламент, точка 83 по-горе, точки 22—26).

85 Освен това Съдът е постановил, че в рамките на иск за установяване на неизпълнение на задължения негова задача е да провери дали разпоредбата от вторичното право, която се твърди, че е нарушена, попада в обхвата на предоставената на Общностите компетентност и поради това не е лишена от правно основание в общностния правен ред, при това макар срещу разглежданото решение да не е била подадена жалба за отмяна в предвидения срок и то да е

станало окончателно (Решение на Съда от 10 декември 1969 г. по дело Комисия/Франция, 6/69 и 11/69, Recueil, стр. 523, точки 11—13).

86 От тази съдебна практика е видно, че пороците, поради които съдилищата на Съюза приемат, че даден акт е несъществуващ от правна гледна точка, се различават не по своето естество, а по своята тежест и очевидност от пороците, които, ако са установени, по принцип водят до отмяна на актовете, за които се упражнява предвиденият в Договора контрол за законосъобразност. Всъщност трябва да се приемат за несъществуващи от правна гледна точка актовете, съдържащи пороци, които са толкова очевидни, че засягат основните изисквания за редовност на актовете (вж. също в този смисъл Решение по дело Комисия/BASF и др., точка 83 по-горе, точки 51 и 52).

87 В конкретния случай, както се установява в точки 72—82 по-горе, изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. съдържа пороци, които засягат основните изисквания за редовност на акта и чиято тежест и очевидност като цяло не могат да убягнат нито на страните в производството по възражение, нито на апелативния състав.

88 Всъщност апелативният състав посочва, че членът на отдела по споровете, който единствено е подписал писмото, с което изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. се нотифицира на жалбоподателя, не е обосновал прилагането в конкретния случай на правилото, позволяващо поправянето на явни грешки (точка 11 от обжалваното решение).

89 С оглед на изчерпателността следва да се отбележи, че в точки 27—32 от писмения отговор самата СХВП също по своя инициатива изтъква тежестта на пороците, съдържащи се в изменената редакция на решението от 16 май 2007 г.

90 Освен това в подадената пред апелативния състав жалба жалбоподателят посочва следното относно частите от обжалваното решение, възпроизведени в точка 15 по-горе:

„Не може да се приеме констатацията на СХВП, че [първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. е опорочена поради] „явна грешка“.

От анализа на стр. 4, която споменава СХВП, е видно, че някои изречения са едва разбираеми:

[…]

Цитираните части съдържат противоречия, но не и явна грешка. Кое от тези две становища трябва да се приеме за явно погрешно?

На последно място, третият [абзац] свършва по средата на изречението […] Поради това [този абзац] е неразбираем.

При сравнение обаче между третия [абзац] от стр. 4 от [първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г.] и третия [абзац] от [изменената редакция на решението от 16 май 2007 г.] се установява, че не е допълнено първоначалното изречение, а че са въведени напълно различни пасажи, съдържащи по-специално нови доводи за извода, „че между експонираните филми и оборудването за обработка на данни е налице далечно сходство“. С тези нови доводи [не се поправя] явна грешка, поради което изглежда, че изменението на [решението

от 16 май 2007 г.] не е в съответствие с правната уредба относно марката на Общността.“

91 Така обстоятелството, че пороците в изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. са очевидни, е изтъкнато както от жалбоподателя, така и от апелативния състав и СХВП в хода на производството пред Общия съд.

92 Както обаче се установява в точка 82 по-горе, към датата, на която без каквото и да било правно основание е приета изменената редакция на решението от 16 май 2007 г., отделът по споровете вече не е имал правомощие да се произнесе по възражението. В това отношение се налага изводът, че тази липса на компетентност е порок, поставящ под съмнение изпълнението на основните изисквания за редовност на разглеждания акт, така че последният трябва да се обяви за несъществуващ (вж. точка 86 по-горе).

93 Следователно, когато е сезиран с жалба срещу такъв акт, апелативният състав е длъжен да установи, че той не съществува от правна гледна точка, и да го обяви за нищожен, както впрочем признава СХВП в отговора си на въпросите, които Общият съд поставя на страните в това отношение.

94 От посоченото следва, от една страна, че апелативният състав е допуснал грешка при прилагане на правото, като е разгледал въпроса дали изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. засяга правното положение на жалбоподателя, както и като е отхвърлил като недопустима жалбата срещу този акт, и от друга страна, че обжалваното решение трябва да бъде отменено служебно, доколкото с него този акт не е обявен за нищожен.

95 От посоченото по-горе следва също, че обхватът на правата за регистрация на заявената от жалбоподателя марка е определен в първоначалната редакция на

решението от 16 май 2007 г. От материалите по делото, предоставени на Общия съд от жалбоподателя, е видно обаче, че тази редакция му е била нотифицирана на същата дата. Ето защо съгласно член 59 от Регламент № 40/94 жалбоподателят е трябвало да подаде жалба в срок от два месеца, считано от тази дата. При все това жалбоподателят не оспорва, че не е подал жалба срещу това решение преди изтичането на посочения срок. На следващо място трябва да се установи, че по принцип към датата на подаване на жалбата си пред апелативния състав жалбоподателят вече е нямал право да оспори правилността на решението на отдела по споровете.

96 Следва обаче да се разгледат доводите на жалбоподателя относно последиците от уведомлението, направено от СХВП преди изтичане на срока за обжалване, започнал да тече от нотифицирането на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., за намерението ѝ да отмени това решение, като и доводите на жалбоподателя, изведени от принципа на защита на оправданите правни очаквания.

— Относно последиците от нотифицирането на писмото от 8 юни 2007 г. за изтичането на срока за обжалване

97 С писмо от 8 юни 2007 г. (вж. точка 17 по-горе) отделът по споровете уведомява жалбоподателя за намерението да отмени решението от 16 май 2007 г.

98 Според жалбоподателя нотифицирането на това писмо през срока за обжалване, започнал да тече от нотифицирането на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., трябва да бъде взето предвид при преценка на допустимостта на жалбата му до апелативния състав. Жалбоподателят се позовава също на обстоятелството, че е отговорил на писмото от 8 юни 2007 г. в предоставения му с него срок.

99 В това отношение, на първо място, следва да се установи, че за отдела по споровете уведомяването на страните в производство по възражение за намерението да се отмени решение съгласно член 77а, параграф 2 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 80, параграф 2 от Регламент № 207/2009) представлява мярка за задължителна консултация, която трябва да позволи на страните да изразят становището си по обосноваността на тази отмяна и по този начин да спомогне за преценката на СХВП по въпроса дали условията, предвидени в член 77а, параграф 1 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 80, параграф 1 от Регламент № 207/2009), са изпълнени. При тези обстоятелства с оглед на писмото от 8 юни 2007 г. жалбоподателят не е могъл да бъде убеден в решението, което ще приеме СХВП във връзка с отмяната на решението от 16 май 2007 г.

100 На второ място, следва да се отбележи, че видно от член 77а, параграф 3 от Регламент № 40/94, производството по отмяна се провежда, без да се засяга правото на страните да подадат жалба срещу решението, чиято отмяна се разглежда.

101 Ето защо и при липса на изрично пояснение в Регламент № 40/94 провежданата в съответствие с член 77а, параграф 2 от посочения регламент консултация със заинтересованите лица преди отмяната на решението не би могла да доведе до спиране на срока за обжалване, предвиден в член 59 от същия регламент (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 1 юли 2009 г. по дело Okalux/СХВП — Messe Düsseldorf (OKATECH), T-419/07, Сборник, стр. II-2477, точка 34).

102 Впрочем трябва да се отхвърлят доводите, които жалбоподателят извежда от липсата на логика в успоредното провеждане на производство по обжалване и производство по отмяна.

103 Първо, дори да се предположи, че успоредното провеждане на двете производства действително е нелогично, във всеки случай подобен извод не възпрепятства действието на безусловните, ясни и точни разпоредби на правната уредба както относно условията за отмяна, така и относно сроковете за подаване на жалби пред апелативните състави.

104 Второ, твърдяната нелогичност не е доказана. От една страна, производството по отмяна може да бъде проведено в кратки срокове и трябва да приключи в срок от шест месеца, считано от нотифицирането на решението. Макар предвид приложимите процесуални срокове да е малко вероятно апелативният състав да се произнесе преди приключването на производството по отмяна, последващата отмяна на потвърдено от апелативния състав решение би имало само за последица необходимостта от приемане на ново решение, а отмяната на решението от апелативния състав би обезсмислила производството по отмяна на това решение. От друга страна, ако решение, срещу което е подадена жалба, бъде отменено, то апелативният състав ще трябва да заключи, че е отпаднало основанието за произнасяне по жалбата. Следователно жалбоподателят няма никакво основание да поддържа, че успоредното провеждане на производство по отмяна и производство по обжалване за едно и също решение би могло да доведе до нелогичен резултат.

105 На последно място, оспорването от жалбоподателя на правилността на решението от 16 май 2007 г. в рамките на производство по отмяна, което е самостоятелно спрямо производството по обжалване, предвидено в членове 57 и сл. от Регламент № 40/94, не може да се приеме за подадена срещу разглежданото решение жалба. Всъщност за подаването на жалба са предвидени процесуални изисквания — включително плащането на такса — и изисквания за форма, които жалбоподателят не е изпълнил. Във всеки случай и дори да се предположи, че писмото от 23 юли 2007 г., съдържащо становището на жалбоподателя, може да се приеме за жалба, подадена срещу решението от 16 май 2007 г., тази жалба е подадена след изтичане на срока.

106 От посоченото по-горе следва, че жалбоподателят няма основание да поддържа, че нотифицирането на писмото от 8 юни 2007 г. е довело до спиране на срока за обжалване, започнал да тече от нотифицирането на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г.

— Относно доводите, които жалбоподателят извежда от принципа на защита на оправданите правни очаквания

107 Жалбоподателят поддържа, че е могъл да подаде жалба срещу изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. поради оправданите правни очаквания, породени от писмото на един от членовете на отдела по споровете от 19 декември 2007 г. (вж. точка 22 по-горе). Той твърди още, че за спазването на този принцип било необходимо СХВП да укаже, че нотифицирането на писмото от 8 юни 2007 г., с което го уведомява за намерението си да отмени решението от 16 май 2007 г. (вж. точка 17 по-горе), не води до спиране на срока за обжалване.

108 Съгласно постоянната съдебна практика дори при липса на правна разпоредба всеки частноправен субект, у когото дадена институция е породила основателни надежди, като му е предоставила конкретни уверения, може да се позове на принципа на защита на оправданите правни очаквания. Независимо от формата, под която са дадени, подобни уверения представляват конкретни, безусловни и непротиворечиви сведения от оправомощени и достоверни източници (вж. Решение на Общия съд от 5 април 2006 г. по дело Kachakil Amar/СХВП (Надлъжна линия, която приключва в триъгълник), T-388/04, непубликувано в Сборника, точка 26 и цитираната съдебна практика).

109 За сметка на това никой не може да се позовава на нарушение на този принцип при липса на конкретни уверения, предоставени от администрацията (вж. Решение на Общия съд от 14 февруари 2006 г. по дело TEA-CEGOS и STG/Комисия, T-376/05 и T-383/05, Recueil, стр. II-205, точка 88 и цитираната съдебна практика).

110 Следователно съгласно съдебната практика дадена страна няма основание да се позовава на мълчанието на администрацията, за да изтъкне нарушение на принципа на защита на оправданите правни очаквания. При тези обстоятелства фактът, че в изпратеното на страните писмо от 8 юни 2007 г., в което един от членовете на отдела по споровете уведомява за намерението да се отмени решението от 16 май 2007 г., не се посочва, че с образуването на производството по отмяна не се прекъсва или спира предвиденият в член 59 от Регламент № 40/94 срок за обжалване, не може да се приеме за сведение, което поражда в съзнанието на жалбоподателя основателни надежди относно прекъсването или спирането на този императивен срок, припомнен при нотифицирането на решението от 16 май 2007 г.

111 Безспорно е обаче, че с писмо от 19 декември 2007 г. служител на СХВП е указал на страните, че изменената редакция на решението от 16 май 2007 г. е решение, което подлежи на обжалване в срок, чийто начален момент е нотифицирането на тази нова редакция на решението от 16 май 2007 г.

112 Следва да се установи, че с това писмо само се указва на страните в производството пред отдела по споровете, че те могат да подадат жалба срещу изменената редакция на решението от 16 май 2007 г., която им е нотифицирана на 26 ноември 2007 г. Това указание не означава, конкретно и безусловно, че към тази дата жалбоподателят все още може да подаде жалба срещу първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., която —както беше постановено (вж. точки 93—95 по-горе) — е единственият акт, породил правно действие в конкретния случай.

113 Във всеки случай обаче жалбоподателят не може основателно да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания, за да избегне преклудирането на правото на жалба поради неподаването в срока за обжалване на жалба срещу първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г.

114 Всъщност, що се отнася до възможността за позоваване на принципа на защита на оправданите правни очаквания, за да се избегне преклудирането на правото

на жалба, от съдебната практика следва, че жалбоподателят трябва да може да докаже наличието на основателни надежди, породени от предоставени от администрацията конкретни уверения, които могат да предизвикат допустимо объркване в съзнанието на добросъвестен правен субект, положил дължимата грижа, която се изисква от оператор с нормални познания (Определение на Съда от 13 декември 2000 г. по дело Sodima/Комисия, C-44/00 P, Recueil, стр. I-11231, точка 50).

115 В конкретния случай предвид обстоятелството, че срокът за обжалване е императивен, както впрочем е припомнено на жалбоподателя при нотифицирането на първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г., като не е подал, дори и като предпазна мярка, жалба срещу решението в този срок, жалбоподателят не е положил обичайно дължимата грижа, за да може да се позовава на принципа на защита на оправданите правни очаквания (вж. в този смисъл Решение по дело OKATECH, точка 101 по-горе, точка 53).

116 От посоченото по-горе следва, че жалбоподателят няма основание да поддържа, че апелативният състав неправилно е отхвърлил жалбата като недопустима, доколкото с нея се оспорва правилността на приетото от отдела по споровете решение.

Относно искането Общият съд да отхвърли изцяло възражението

Доводи на СХВП

117 СХВП поддържа, че компетентността на Общия съд е определена в член 63 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 65 от Регламент № 207/2009) и че следователно се ограничава до контрол за законосъобразност на решенията на

апелативните състави, който в зависимост от случая може да доведе само до тяхната отмяна или изменение. Поради това искането на жалбоподателя Общият съд да отхвърли възражението било недопустимо.

Съображения на Общия съд

118 Второто искане на жалбоподателя се състои в това, след като отмени обжалваното решение, Общият съд да отхвърли изцяло възражението, направено от притежателя на по-ранната испанска фигуративна марка „dm“.

119 Съгласно член 63, параграф 3 от Регламент № 40/94 (понастоящем (член 65, параграф 3 от Регламент № 207/2009) съдилищата на Съюза могат както да отменят, така и да изменят решенията на апелативните състави. В това отношение искане Общият съд да постанови решението, което според една от страните е трябвало да бъде прието от апелативния състав, попада в обхвата на правомощието за изменение на решенията на апелативния състав, предвидено в член 63, параграф 3 от Регламент № 40/94 (вж. в този смисъл Решение на Общия съд от 12 септември 2007 г. по дело Koipe/СХВП — Aceites del Sur (La Española), T-363/04, Сборник, стр. II-3355, точки 29 и 30 и Решение от 11 февруари 2009 г. по дело Bayern Innovativ/СХВП — Life Sciences Partners Perstock (LifeScience), T-413/07, непубликувано в Сборника, точки 14—16).

120 Въпреки това, както беше постановено (вж. точка 116 по-горе), апелативният състав правилно е приложил правилата относно допустимостта на жалбите, като е приел, че жалбата, с която жалбоподателят оспорва правилността на приетото по възражението решение на отдела по споровете, не е допустима. От това следва, че искането на жалбоподателя Общият съд да отхвърли посоченото възражение трябва да бъде отхвърлено.

Относно искането Общият съд да върне преписката на СХВП

Доводи на СХВП

121 СХВП твърди, че е длъжна да вземе мерките, необходими за изпълнение на решенията на Общия съд, съгласно член 63, параграф 6 от Регламент № 40/94 (понастоящем член 65, параграф 6 от Регламент № 207/2009). От това следвало, че направените пред Общия съд искания за даване на задължителни указания на СХВП са недопустими.

Съображения на Общия съд

122 Съгласно член 63, параграф 6 от Регламент № 40/94 СХВП е длъжна да вземе мерките, необходими за изпълнение на решенията, постановени от съдилищата на Съюза. От посоченото следва, че направеното при условията на евентуалност искане на жалбоподателя Общият съд да върне преписката на СХВП е безпредметно и следователно недопустимо.

По съдебните разноски

123 Искането на жалбоподателя за осъждане на направилото възражение лице да заплати съдебните разноски трябва да бъде отхвърлено, тъй като последното лице не е встъпило в производството пред Общия съд.

124 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Въпреки това съгласно член 87, параграф 3 от Процедурния правилник Общият съд може да осъди страната, спечелила делото, да възстанови разходите, които той приема, че тя необосновано или злонамерено е причинила на насрещната страна.

125 При обстоятелствата по конкретния случай следва да се вземе предвид, на първо място, фактът, че първоначалната редакция на решението от 16 май 2007 г. съдържа неразбираеми мотиви, на второ място, тежестта на нарушенията, допуснати при нотифицирането на изменената редакция на решението от 16 май 2007 г., и на трето място, фактът, че в писмото на СХВП от 19 декември 2007 г. тя приканва жалбоподателя да подаде жалба пред апелативния състав. Следователно трябва да се приеме, че СХВП необосновано е причинила всички разходи, направени от жалбоподателя в рамките на настоящото производство по обжалване, и поради това СХВП трябва да бъде осъдена да заплати всички съдебни разноски, макар жалбоподателят да не е направил такова искане.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (първи състав)

реши:

1) Отменя решението на първи апелативен състав на Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП) от 30 октомври 2008 г. (преписка R 228/2008-1) относно производство по възражение между Distribuciones Mylar, SA и dm-drogerie markt GmbH &

Co. KG, доколкото с него не се обявява за нищожна изменената редакция на решението на отдела по споровете от 16 май 2007 г.

2) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

3) Осъжда СХВП да заплати съдебните разноски.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 септември 2011 година.

Подписи